

Zondag 5 juli 2026: 'Welke god kies jij?'

Lezingen: Psalm 82 en Handelingen 17:16 t/m 29

Inleiding:

Ik weet niet of u het WK-voetbal volgt, sinds ons Oranje er uit ligt kijk ik geen wedstrijd meer, maar wat me toch elke keer opgevallen is: de vele manieren van aanroepen van God, Allah of welke god ook. Het is ook voor de godenwereld topdrukte....

Robert Long zong het al jaren geleden in zijn lied 'Die van mij':

*De aarde is bezaaid met kerken, tempels en pagoden,
Kathedralen, synagogen en moskeeën overal
Boeddhisten, katholieken, protestanten,
moslims, joden
ieder volk z'n eigen godsdienst, rituelen en methoden
de ene God gebiedt en door de ander wordt verboden
de wereld is een hele grote, bonte
religieuze kauwgombal.*

Het is van alle tijden dat mensen goden vereren en aanroepen.

In de lezingen van vanmorgen zien we dat ook.

Lezingen: Psalm 82 (Karel Eykman) en Handelingen 17:16 t/m 29

We zijn blijkbaar goed in 'opofferen'.

Opofferen = het bewust afstand doen van iets dat waardevol voor je is (zoals tijd, geld, energie of geluk) voor een hoger doel. Karel Eykman noemt de goden 'Economie en Financiën, Techniek en Wetenschap, Wet en Orde'.

- De economie die leidraad is bij elke beslissing die er gemaakt wordt: wat levert het op, wat kost het? Of het nu om gezondheidszorg gaat of onderwijs, om mensen of om dieren of om het voortbestaan van deze wereld.
- De god van de tijd, die bepaalt dat we maar aan het rennen zijn en weinig tijd nemen voor belangrijke dingen als: wie ben ik, wat doe ik en waar ben ik?
- De god van het presteren, van de vooruitgang die geen rekening houdt met mensen die niet aan de verwachtingen voldoen, de losers. Zij die opgeofferd worden aan de prestatiedwang en zich opgejaagd voelen.

Het zijn deze goden waar mensen aan verslaafd raken, slaaf worden van, geknecht. Alsof ze geen eigen wil meer hebben, niet meer zelf kunnen nadenken en doen.

Opvallend is dat de goden in psalm 82 onttroond worden, ontmaskerd en van hun macht ontdaan door de Eeuwige. Hoe?

Door maar één graadmeter: naar hun daden wordt er geoordeeld. Vraag aan deze (af-) goden: wat doen ze voor arme mensen?

voor kinderen zonder vader/moeder?

voor mensen zonder macht?

Ook Paulus wordt in Athene geconfronteerd met talloze goden. Beelden van afgoden te kust en te keur. Hij weet niet wat hij ziet en wordt er kwaad om.

Waarom zou je er kwaad om worden?

Waarom zouden we kwaad worden om de goden waar andere mensen voor buigen? Als wij er maar geen last van hebben....

Paulus denkt daar anders over: bij het zien van al die godsbeelden en dan ook nog een altaar voor een 'onbekende god' proeft hij als het ware de angst.

Stel dat je een god overslaat, dat je zijn/haar boosheid over je afroept doordat je hem/haar vergeten bent. Vereren uit voorzorg: je weet maar nooit...

Maar het vereren van een god uit angst kan nooit de bedoeling zijn. En het is dat waarover Paulus struikelt: mensen laten zich knechten, slaaf maken omdat ze bang zijn voor het leven. Is dat de bedoeling van een mensenleven? Dat je verlamd bent van angst en schrik?

In die wereld vol afgodsbeelden staat Paulus op de Areopagus: en hij kan het niet laten om van zijn geloof te getuigen. Hij getuigt van een God die niet uit te meten valt; niet te pakken, niet te grijpen, niet te begrijpen. Niet te vangen in woorden, in beelden, in gedachten.

Niet te vangen op een bepaalde plaats (synagoge, kerk of moskee), hij heeft niets van mensen nodig....geen offers!

Niets?

Nee, zegt Paulus. Niets. Zijn God geeft aan mensen het leven, de adem. En daarop (op die adem) mogen ze leven, mens-zijn.

En Paulus getuigt van de 'onbekende god':

‘want God laat ons leven, bewegen en opstaan’ en God heeft ons gemaakt. Wij lijken op hem’ (Hand.17:28). De mensendaden getuigen van diezelfde geest van God.

Dus ook van mensen, die in God geloven, wordt verwacht:

Wat doen ze voor arme mensen?

Voor kinderen zonder vader/moeder?

Voor mensen zonder macht?

Hoe te leven te midden van alle goden in onze wereld?

Het leven is als een ‘ademtocht’: elk mens krijgt de adem aan het begin van zijn/haar leven.

En op die adem mag je je tocht beginnen.

En soms kom je adem te kort: in tijden van crisis – door ziekte, door verdriet, door rouw, door eenzaamheid, door tegenslagen of juist door succes in het leven....

Waar haal je ‘adem’ vandaan?

Voor mij zijn de bergen van Zwitserland inspirerend/adem-gevend (ook wel adembenemend

) : waar je je klein voelt te midden van die reusachtige bergen, die enorme schoonheid.

Daar hebben we wandelingen gemaakt: je volgt het pad zonder het verloop te zien. Want van onder af is het pad niet te zien – je weet alleen dat het er is. Stap voor stap volg je het pad, klim je omhoog en sta je ineens boven. Met een prachtig uitzicht.

Het doet me denken aan je leven: dat je lang niet altijd de weg voor je ziet die je gaat, maar door in beweging te blijven, stap voor stap de weg te gaan, ga je je ademtocht.

Het is die Adem, die je in beweging brengt en houdt. Die je voortstuwt, troost en bemoedigt.

Het gevoel er niet alleen voor te staan, maar die steun in de rug te voelen.

Waardoor jouw deuren en ramen open gezet worden om er te zijn voor mensen daarbuiten.

Voor mensen die in angst leven, die lijden aan het leven.

Zo kunnen we leven op de adem van God.

We begonnen met het opofferen, waar we zo goed in blijken te zijn. Onze gezondheid, geld, tijd.

Maar als je het leven als een geschenk aanvaardt, als je weet dat je leeft op de adem van God, dan zet jou dat op een ander spoor. Dan leef je bewuster, geniet je intenser, blijf je je verwonderen. En daar heb jij niet alleen profijt van, maar ook je omgeving.

Aan ons de vraag: welke god aanbidt jij? Of welke god kies jij?

Ben je je bewust aan wie of wat jij je leven wijdt?

Zomertijd/vakantietijd: tijd om bij 'zinnen' te komen....

Helmond, Corine Beeuwkes-van Ede